

дължността въ Букурещъ, минала почти цѣла година. Прѣзъ 1855 г. той е вече тамъ и поема управлението на имотитѣ на епархията, нѣщо, което продължава до 1863 год., когато влашкото правителство отне всички мѣнастирски имоти за въ полза на държавата. До като стане това, обаче, митрополитѣ Панаретъ построилъ нови магазини вмѣсто старитѣ, които били на събаряне и съ помощта на Хр. Георгиевъ, братъ на Евлогия Георгиевъ, можилъ да запази доходитѣ отъ тия магазини за митрополията въ продължение на 10 години. Слѣдъ отнемането на мѣнастирскитѣ имоти отъ влашкото правителство, по-трѣбно било да се вземе друго помѣщение за митрополия, за такова била откупена кжщата, въ която живѣлъ митрополитѣ Панаретъ, отъ когото и била дадена по-голѣмата частъ отъ сумата за покупката на кжщата, а останала частъ — отъ българскитѣ търговци. Една частъ отъ тая кжща била приспособена за параклисъ на българската колония въ Букурещъ.

Митрополитѣ Панаретъ Рашевъ още като ученикъ, като учителъ въ Търново и Цариградъ, като диаконъ и като митрополитъ, до идването му въ Букурещъ, е минавалъ за грѣкъ. Неговитѣ патриотични чувства и стремежи, като българинъ, били извѣстни само на роднинитѣ му и на близки приятели, ала това се пазѣло въ тайна. Съ идването му, обаче, въ Букурещъ и постоянното сношение съ българскитѣ първенци въ тоя градъ, особено слѣдъ неговата намѣса въ черковната борба срѣщу гърцитѣ, тая тайна не можеше вече да се крие.

Като български патриотъ, митрополитѣ Панаретъ Рашевъ бѣ единъ отъ дѣятелитѣ както по възраждането и политическото свѣстяване на българския народъ, тѣй и въ черковната борба. Той, обаче, е принадлежалъ къмъ по-умѣренитѣ дѣятели. Поради неговия благъ характеръ, той билъ почитанъ и уважаванъ отъ всички български елементи въ Ромжния и щедро е по-